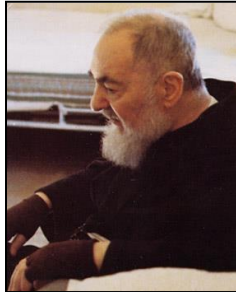

PIETRELCINAI SZENT PIO ATYA ÉLETE

24. rész – „Már csak a síromra vágyom...”

Kopott ruhája zsebében mindig ott lapul annak az asszonynak az adománya, aki nem gyújtott lámpát, csak azért, hogy félretehessen néhány fillért Pio atya számára. És ott az a rengeteg levél, melyeket most már furgon visz fel a Csodatévő Szűzanya kolostorába, hiszen a postás kismotorja már nem bírná el őket. A pietrelcinai szerzetes felidézi magában szülőföldjét és szeretetteit is, mikor néhány rokona eljön hozzá, hogy kifejezze karácsonyi jókívánságait, és hogy megünnepelje Pio atya ötvenedik jubileumát. Rokonainak azt mondja, hogy két év múlva már nem lesz velük, és kéri őket, hogy vigyék el szeretetteljes üdvözlését a falu véneinek, akik a fejlődés ellenére még ma is ugyanazokkal a gondokkal küszködnek. Cellája magányában felerősödnek asztmatikus rohamai, melyeket szokásos mellkasi fájdalmi, szapora szívverés, hideg verítékezés, térdének és gerincoszlopának ízületi bántalmi kísérnek. 1967 igen szomorúan kezdődik. Az Egyház hivatalnokai azért vetik vigyázó szemüket Pio atyára, mert az egyik római újság leközlí a pietrelcinai szerzetes néhány levelét. A szinte már béna, nyolcvanadik életéve küszöbén álló stigmatizált szerzetes akarata ellenére még mindig főszereplő. Azt mondja előljáróinak, rendtársainak és barátainak, hogy a gőg a legsúlyosabb bűn. Neki pedig abban volt része, persze önhibáján kívül, amit „személyi kultusznak”-nak neveznek. Most már a San Giovanni Rotondóba látogató legegyszerűbb emberek is meg vannak győződve róla, hogy nem egy kegyelemosztó, hanem egy igen hathatós közbenjáró előtt állnak. A ferences mindenkinek elmagyarázza, hogy azért fordul Istenhez és a Szűzanyához, hogy a legtisztább lelkek által óhajtott kegyelmeket kérje tőlük. Május 9-én, mikor a természet már szinte teljesen újjászületett, meghal az öreg Michele Forgione, a fivér. Május 25-én Pio atya nyolcvanadik születésnapját ünnepli a kolostor meghittségében. Az ünnepelt csak nehezen tud mozogni, és gyakran esik. Az utóbbi időben szinte mindig két szerzetes kíséri, hogy segítsenek neki egyik helyről a másikra jutni. Gyakran mondogatja nekik, hogy ha hirtelen meghalna, akkor a ruhája jobb oldali zsebében lévő pénzt a Szenvedés Enyhítésének Házára, a bal oldaliban lévő pedig misékre fordítsák. Lassan múlik el 1967 nyara. A fullasztó hőség San Giovanni Rotondót sem kíméli. Pio atya egyik barátja egy hús levegőt előállító ördögi masinát szerel be a pietrelcinai szerzetes egyszerű cellájába. A vitának se vége, se hossza, mert akinek a légkondicionálót szánták, mindenáron ragaszkodik a ferences szegénységhez. Aztán az új, tágas templom sincs ingyére, pedig azért építették, hogy több hívő vehessen részt a miséin. Egész élete ahhoz a régi kis templomhoz kötődik, mely papi küldetésének annyi epizódját juttatja eszébe, és a ferences hősköltemény első színhelyeit idézi fel. 1968 tavaszán egészségi állapota romlik, és bele kell törődnie, hogy tolószékbe kerül. Csak ritkán, igen nagy akaraterővel képes felállni és néhány lépést megtenni. Egyre több a zarándok. Sokan sietnek San Giovanni Rotondóba, hogy a stigmatizált szerzetest

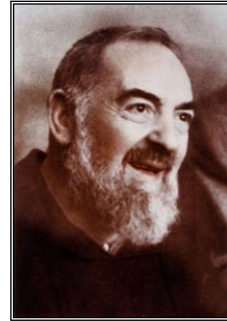

lássák, aki a világ közvéleménye szerint már a végét járja. Fél évszázada vannak meg stigmái, és fél évszázadon át szenvedte el minden nap leírhatatlan odaadással a mi Urunk kínhalálát. Mintha lelki végrendeletét akarná lediktálni, azt mondja egyik rendtársának: „Mindenkié vagyok egészen. Mindenki mondhatja: Pio atya az enyém. Nagyon szeretem testvéreimet. Lelki gyermekeimet ugyanúgy szeretem, mint saját lelkemet, vagy még annál is jobban. Fájdalommal és szeretettel alkottam őket újjá Krisztusban. Önmagamról megfeledkezhetem, de lelki gyermekeimről soha. Sőt, állítom, hogy amikor az Úr majd hív, azt mondom neki: Uram, én itt maradok a mennyország kapujában, és csak akkor lépek be, ha már minden gyermekemet láttam bemenni. Nagyon szenvedek, amiért nem nyerhetem meg minden testvéreimet az Úrnak. Vannak pillanatok, hogy úgy érzem, a szívem szakad meg, mert nem tudok segíteni, amikor oly sok szenvedő lelket látok, s nem tudom enyhíteni szenvedésüket, és mikor azokat a testvéreimet látom, akik a sátán szövetségesei lettek.” Az Úr csodálatos munkásának szavai ezek, aki még akkor is talpon marad, mikor „halál nővérünk” már közel van. Szeptember 20-án, egy pénteki napon, a példaadó atya köré gyűlnek barátai, hogy megemlékezzenek a csodatévő Szűzanya régi templomocskájának karzatán ötven évvel ezelőtt megtörtént csodás eseményről. A még homályba burkolózott kis templomban hajnali öt órakor Pio atya celebrálja a misét. Alkonyatkor lelki gyermekei lenyűgöző fáklyás menettel köszöntik. Másnap nem tud felkelni, és cellájában áldozik. Érzi, hogy a halál gyorsan közelít feléje, és azt ismétlgeti, hogy vége. Délután azonban csökken asztmatikus rohamainak ereje és gyakorisága is, így Pio atya szokott helyéről, a karzatról áldja meg a vesperáson megjelent hatalmas tömeget. A legmegkapóbb jelenet vasárnap hajnalban, az öt órai misén játszódik le, melyet az alapítót ünneplő San Giovanni Rotondó-i találkozóknak részt vevő imacsoportok számára tartanak. A tömeg hatalmas. Embertenger ostromolja az oltárt, ahol az aggastyán csak nehezen tudja énekelni a misét. Réveteg szemmel nézi a hullámzó tömeget, és nem bírja visszatartani könnyeit, mikor az ITE MISSA EST elhangzásakor kitör a taps a templom belsejében. A sekrestyéből a gyóntatószékbe viteti magát, ám útközben rosszul lesz, és a segítségül mellé rendelt két testvér visszaviszi cellájába a kimerült, viaszfehér arcú, karikás szemű szerzetest. Nem sokkal 11 óra előtt még ki tud hajolni a régi templomocska kórusának ablakán, hogy köszöntse és megáldja a híveket. Este a hívek a vesperás alatt a karzaton látják imádkozni. Aztán cellája ablakában tűnik fel; üdvözlésképpen egy fehér kendővel integet fáradtan. A téren ezen a felejthetetlen estén meggyulladnak az első fáklyák. Pio atyát cellájában sok szerzetes keresi fel, ezalatt a közeli Szenvedés Enyhítésének Házában minden orvos riadókézsültségben áll. A beteg hallja a téren szoltározó tömeget. Ezernyi lángocska ragyogja be az enyhe szeptemberi éjszakát. „Már csak a síromra vágyom” – suttogja Pio atya, mielőtt az okozott kellemetlenségekért bocsánatot kér rendtársaitól. Aztán azt kéri, imádkozzanak a lelkéért. Éjfél után azt kívánja, hogy egyik rendtársa misézzen, és megújítja szerzetesi fogadalmát. Egy óra tájban már nehezen lélegzik, és azt kéri, hogy elhagyhassa ágyát. Néhány percig a teraszon ül egy karosszékekben. Mikor visszatér cellájába, buzgón imádkozik Jézushoz és Máriához. 1968. szeptember 23-án, hétfőn, 2 óra 30 perckor feje lágyan előrebillen, arca áttetsző fehérré válik, rózsafüzért markoló keze utolsót rándul. **Nyugodtan és békésen tér meg Mennyei Atyjához.....**

PIETRELCINAI SZENT PIO, A LELKIATYA – 3. rész

(Madame Katharina Tangari: *Történetek Pio atyáról című könyvéből*)

A hűség és a tökéletesség útján mindig elkél a segítség, és Pio atyával alkotott szövetségünk pontosan ezen a téren nyújtott támaszt. Ebben a szövetségben olyan jóságra, bátorításra és iránymutatásra találtunk, amely messzemenőig megfelelt hitünk követelményeinek. Ez a szövetség támasz volt számunkra nehézségeink közepette, segített, hogy véghez tudjuk vinni mindazt a jót, amit felvállaltunk, anélkül hogy közben kimerítettük vagy összezavartuk volna magunkat. Felszabadított bennünket közömbösségünk alól, és buzgóvá tett. És ha egyszer Pio atya nyomdokaiba léptünk a jóság felé vezető úton, a vele kötött szövetség arra tanított és intett bennünket, hogy szeressük azokat az erényeket, amelyek a tökéletességhez vezetnek, és maradjunk meg ebben a szent szeretetben. Tudtuk, hogy meg kell értenünk és követnünk kell lelki atyánk tanításait, és hajlandónak kell lennünk arra, hogy a gyakorlatban, életünk minden tetteiben alkalmazzuk is ezeket a tanításokat. Mert azok számára, akikben megvolt ez a hajlandóság és szándék, Pio atya – példamutatásával és buzdító szavaival – az odaadás, az Istenbe vetett bizalom, a türelem és azon bölcs egyszerűség kútfője volt, amely tisztává és békéssé teszi az életet. Imái, erényei és áldozatai hathatós válasszal szolgáltak életünk minden fontos kérdésére. Ha Pio atya lelki gyermekeiként előrelépésre törekedtünk, az atya iránt érzett odaadásunknak az ésszerűség határain belül kellett maradnia, és nem szabadott túlzóvá vagy fanatikussá válnia. A Pio atya iránti tisztelet önmagában még nem jelentett célt, és ezért nem is állhattunk meg ezen a ponton. Pio atya célja Krisztus volt, és ezért lelki gyermekei számára sem létezhetett más cél, mint Krisztus. Pio atya valódi küldetése az volt, hogy elvezesse az embereket Krisztushoz. A mi szemünkben ő tapasztalt vezető volt ezen az úton, amely sohasem könnyű, és amelyen járva jó, ha olyasvalakit követünk, aki ismeri az utat, aki Pio atya tapasztalatával rendelkezik. Sajnos, nem minden lelki gyermekének vált javára, hogy Pio atyához tartozhatott. Vajon miért? A lelki fejlődés leggyakoribb kerékkötője a tudatlanság és a vallásos oktatás hiánya. Ám a valódi és helyes választ magában az emberi gyarlóságban kell keresnünk. Ahogy minden emberi vállalkozásban szükségszerűen akadnak hibák és hiányosságok, a lélek birodalmában is megmutatkozik az emberi gyengeség. Van azonban egy különbség: vallási téren jóval szembetűnőbbek a hiányosságok, mint más területen, és ezeket gyakran keményebb, szigorúbb és időnként igazságtalanabb kritikával illetik. Ezért igazságtalanság lenne Pio atyát mint lelki atyát és nagyszerű gyermekeinek népes csapatát azon – a valóságban kevéssé lelki szemléletmódú – gyermekeinek tettei alapján megítélni, akik nem értették meg, hogyan fordítsák saját javukra az atya példamutatását és tanításait. San Giovanni Rotondóban számos olyan embert találhatunk, akik az utóbbi kategóriába tartoztak, és gyakran megkeserítették látogatásainkat. Udvariasnak egyáltalán nem nevezhető viselkedésükkel zavarták a kapucinus atyákat, meghökkentették és felháborították a külföldieket, a buzgó, jámbor és türelmes lelkeknek pedig gyakran adtak alkalmat arra, hogy gyakorolják azt az erényt, amelyet Assisi Szent Ferenc, az élet nagy tanítója „tökéletes örömmel” nevezett. Igen, San Giovanni Rotondo számukra időnként valóban úgy tűnhetett, mint a „tökéletes öröm” földje. Ez az erény rendkívül jótékony azok számára, akik tudják, hogyan éljenek vele..... (folytatás következik)

„... a családot járja át egészen a Lélek,
amely mosolyogva tud lemondani önmagáról,
mosolyogva tudja mindig és egészen fölláldozni önmagát.”

Padre Pio
3/8.

Padre Pio életének utolsó három napja... - 1968. szeptember 20.

1968. szeptember 20-a, péntek volt. Péntek volt azon az ötven évvel korábbi szeptember 20-án is, amikor az Üdvözítő szent sebeivel felékesítette, 1918-ban. De milyen más péntek volt az! És milyen más volt még akkor San Giovanni Rotondo, koldusszegénységű, világtól eldugott kicsinyke kolostorával! Azon a pénteki napon Pio atya egyedül tartózkodott a kolostorban. Szeptember 20-a ugyanis Szent Máté apostol és evangélista ünnepének előnapja, ezért a szerzetesek a közeli San Marco in Lamisba zárandokoltak, hogy ott Szent Máté templomában ájtatoskodjanak. Isten akarata volt, hogy az a jelentőségteljes péntek Padre Pio számára a magány, a csend és teljes magabaszállás pénteke legyen. A megfeszített Jézus Krisztus különleges módon akart vele találkozni, hogy egyszer s mindenkorra eljegyezze, sőt megjegyezze magának! A győzelem napja volt, az emberfeletti fájdalmak napja, a Megfeszítettel visszavonhatatlan egyesülés napja. A sebhelyek pénteke. Élete egész folyamán papságát a megfeszített Krisztussal való tökéletes egységnek tekintette, s ebből merített erőt és kegyelmet saját maga és mások számára. 1968. szeptember 20-a áldozatos papi életének aratási ünnepe volt. Sok ezer lelki gyermeke vette körül. Az ünnepien kivilágított sok száz piros rózsával gyönyörűen, pompásan díszített új kolostortemplomban mutathatta be jubileumi hálaadó szentmiséjét. Szemmel láthatólag elfogódott volt, a jelenlevők szent élményben gazdagodtak. E nap legnagyobb élménye: mind az ő, mind lelki gyermekei részéről az őszinte, a szív mélységéből feltörő diadalmas hálaadás volt. Diadalmas, mert a jó Isten elsőként mutatta be felszentelt papon: a világ megváltásának jegyeit 50 évig láttatni engedte, a megváltás csodáját a mai kor emberének kézzelfoghatóvá tette, megtapintható közelségbe hozta, hogy mi, a mai kor Tamásai lássunk, higgyünk és üdvözljünk; hiszen a megváltás nem egyéb, mint az emberek üdvösségének záloga. És ez a pap: Pio atya vállalta küldetését, végigjárta a kálvária valamennyi stációját, fenéig ürítette az emberi szenvedés kelyhét és minden tekintetben azonosult isteni Mesterével.....

(Részlet Blanár M.: *A titokzatos karizmatikus című könyvéből.*)